

ZACH KING

A vibrant cartoon illustration featuring three main characters: a boy with a red cap and blue hoodie (Zach King), a girl with long blonde hair and a white shirt, and a boy with a red shirt and grey pants holding a camera. They are standing in front of a large green crocodile with its mouth open, showing sharp teeth. Two green frogs are flying in the air above them, and another frog is in the water at the bottom right. The background is a red structure with white clouds.

LA MEVA
VIDA
MÀGICA

BAIXA'T
L'APP *gratuita*
WWW.ZACHKINGMAGIC.COM

Estrella Polar

KING

LA MEVA VIDA MÀGICA

Traducció de M. Àngels Guiu

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *My magical life*

© Zach King, 2017

© de la traducció: M. Àngels Guiu, 2018

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2018

ISBN: 978-84-9137-548-7

Dipòsit legal: B. 7.741-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

—Només un últim intent, sisplau!

En Zach King estava assegut en una cadira giratòria, abocat sobre un taulell ple d'objectes domèstics aparentment ordinaris: un io-io lluminós, un paraigua vell, una cinta mètrica de set metres i mig, un parell de daus coberts de borrisol i una bola de neu de San Francisco. Algun d'aquells, en Zach n'estava segur, havia de ser el seu objecte màgic. Es va apartar els cabells negres dels ulls i va alçar la mirada cap al seu professor, que casualment també era el seu pare. Eren al soterrani de casa. Els

King vivien en una casa de camp vermella i blanca d'aspecte normal i corrent al final d'un camí privat i d'un llarg caminet d'entrada de graveta ple de malesa. No és que la casa en realitat quedés amagada, però si volies trobar-la, havies de saber on mirar tant sí com no.

Els pares d'en Zach havien convertit el pis de sota en una aula per a en Zach i la seva germana petita, la Sophie. A tots dos els educaven a casa, perquè la seva família no era com la resta, i se suposava que en Zach i la Sophie no havien de créixer com els altres nens, ni tindrien un ofici quan fossin grans. Els King eren màgics. Tota la família: des dels pares fins als tiets, els cosins i els nebots. Pel que semblava, tothom era màgic, tret d'en Zach, que ja tenia onze anys i per molt que ho intentava dia rere dia, encara no havia trobat el seu objecte màgic: el que desentranyaria les seves habilitats màgiques.

El noi va mirar per la finestra corredora amb vistes al jardí de darrere i va veure-hi la seva mare preparant les taules de pícnic per a la gran trobada familiar de l'endemà. En Zach s'havia entestat a esbrinar quin era el seu objecte màgic abans que arribés tota la família.

—No ho sé. —El senyor King va donar un cop d'ull al seu antiquat rellotge de polsera, un rellotge cronòmetre de bronze amb una àguila descolorida al bell mig amb què podia tirar el temps enrere; aquest era precisament l'objecte màgic del seu pare—. Potser hauríem de deixar-ho córrer. Vaig prometre a la mare que l'ajudaria amb els preparatius de la festa de demà.

—Au, va, pare —li va suplicar en Zach—. Un últim intent; és l'únic que et demano.

—D'acord —va dir el senyor King, claudicant. Va sospirar—. Suposo que puc fer temps per a una altra temptativa.

El senyor King va arrufar les celles i, lentament, va fer girar les busques del rellotge. En Zach va notar aquell formigueig estàtic que li era familiar, mentre s'adonava que els núvols a fora canviaven de rumb i retrocedien darrere el sol. El got de suc que s'acabava de beure es va omplir novament. La poma que s'havia cruspit tornava a estar sencera com per art de màgia. El rellotge digital del sistema de TV, vídeo i so va començar a comptar enrere, mentre les busques d'un rellotge de cucut antic giraven en sentit contrari de com ho feien normalment.

Un cucut tallat en fusta batia les ales enrere per sobre del cap d'en Zach abans de tornar-se a ficar al seu rellotge en forma de caseta. I, d'aquesta manera, en Zach i el seu pare van disposar d'uns quants minuts extres per trobar la màgia del noi.

El nano es va fixar en una relluent llanterna platejada i la va treure de la caixa, com qui agafa una espasa esmolada.

—Segur que és això —va dir en Zach, esperançat—. Ho sé!

—Potser sí —va replicar el senyor King—. Prova-ho, si vols.

En Zach va respirar fondo i va encendre la llanterna. Va enfocar tot el que tenia a la vista, desitjant que passés alguna cosa espectacular. No sabia exactament què esperava que fes la llanterna, però havia de tenir algun poder màgic. N'havia de tenir algun!

La va agafar amb força amb totes dues mans. I hi va canalitzar tota la seva energia, tal com els seus pares li havien ensenyat a fer. Es va imaginar que tallaria objectes sòlids, com si fos un làser, i llavors tindria el poder dels raigs X. Tenia tantes ganes que funcionés..., però no

va passar res. La llanterna era simplement una llanterna. Il·luminava coses i punt.

—En fi —va dir el senyor King—, ha valgut la pena intentar-ho.

—No, espera! —En Zach va agafar la llanterna encara amb més força fins que les mans li van començar a fer mal—. Dóna-li temps...

El raig de la llanterna va aterrar en una aspiradora que hi havia en un racó i, de sobte, la màquina va cobrar vida fent un bon enrenou i va començar a anar amunt i avall per l'habitació de manera autònoma amb els llums del davant brillant com uns ulls de gat.

En Zach, de sobte animat, va deixar caure la llanterna, que va rebotar a terra.

—Sí! —va exclamar el noi—. Ho sabia! Mira com funciona!

L'aspiradora era un model de luxe construït per un dels oncles d'en Zach, que era una barreja de mag i científic pirat. L'aparell era molt més potent que una aspiradora normal i corrent. La van crear per netejar fins i tot el més perillós dels nyaps màgics. Però mai havia funcionat de manera autònoma.

«Ho estic fent», va pensar en Zach. «Mitjançant la màgia».

—Ho veus o què? —va preguntar al seu pare.

—Ahà —va contestar el senyor King.

Brandant la llanterna com si fos una vareta màgica, en Zach va intentar controlar l'aspiradora autopropulsada, però va pensar que encara no tenia per la mà els seus nous poders.

Total, que la màquina va arremetre contra ell aspirant brutícia, pols i engrunes de patates xips de la moqueta com si estigués morta de gana.

—Atura't! Estop! Uaaa!

—No la puc aturar! —va sentir cridar la seva germana.

—Però què... —va bramar en Zach reculant, i aleshores es va entrebancar tot sol. L'aspiradora el va envestir i se li va empassar els pantalons, que havia enganxat per la vora.

De sobte, el nano jeia a terra de bocaterrosa i en calçotets.

L'aspiradora es va obstruir i va començar a espeternejar, ja que els pantalons li impediien la succió. Finalment

es va apagar amb una espècie de sospir exhaust i una mena de rot que va deixar un núvol de pols.

—Sophie —va dir el senyor King amb fermesa—. Ja n’hi ha prou.

—Què? —va saltar en Zach mentre la seva germaneta apareixia com del no-res darrere l’aspiradora. La Sophie només tenia nou anys i amb prou feines feia la meitat de volum que en Zach, però ja havia trobat la seva màgia. Unes ulleres de color fúcsia li permetien fer-se invisible quan li donava la gana.

—Perdó —es va excusar la nena—. M’he descontrolat.

A en Zach li va caure l’ànima als peus quan es va adonar que la seva germana havia fet anar l’aspiradora tota l’estona.

La llanterna era només una llanterna i en Zach continuava sent un nano normal i corrent.

—No hauries de fer aquestes brometes a en Zach —la va renyar el senyor King.

—Només intentava ajudar —es va excusar ella—. He pensat que tenir una mica més de confiança en ell mateix l’ajudaria a trobar la seva màgia.

—Gràcies —va grunyar en Zach—, però no necessito la teva ajuda. Trobaré la meva màgia ben aviat. Ho intueixo.

—I tant que sí, germanet —li va dir la Sophie fregant-li l'espalla—. No et rendeixis.

—Gràcies —va fer en Zach. S'estimava la seva germana. Sempre tenia bona intenció i sabia que es preocupava per ell, però de vegades es preguntava si de debò era el germà gran de la família.

—Pare —va dir la Sophie mentre l'home arrencava els pantalons d'en Zach de l'aspiradora—, si has d'ajudar la mare a preparar la trobada de demà, puc quedar-me aquí i seguir treballant amb en Zach.

—Estic bé —va dir en Zach arrufant les celles—. Em sembla que necessito un descans de l'ajuda de tothom. —I va llançar la llanterna inútil amb la resta d'objectes descartats.

—Em sap greu, fill. —El senyor King li va donar uns copets a l'espalla—. Tornarem a practicar després de la trobada. Tan sols has de tenir paciència.

«Per a tu és molt fàcil de dir», va pensar en Zach. La majoria dels King havien trobat la seva màgia de ben

petits. A la família, feia molt de temps que no hi havia hagut algú de la seva edat encara sense res.

No podia deixar de preguntar-se si acabaria trobant la seva màgia algun dia... o si potser ja era massa tard per a ell.